

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

H

N

Ø

R

R

E

I

NR. 8 - 1970 - 62. ÅRGANG

S

BED OG ARBEJD

S

U

M

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Tur - retur

Mandag d. 20. juli sagde Ellen hen på eftermiddagen: Skal vi på ferie – eller skal vi ikke? Når den spørgstone er på, ved jeg besked. Så er det tid at blive færdig.

Hvor skulle vi hen?

Vi vidste det ikke. Blot, at vi skulle væk fra alt det, der hed pligter, kalkstøv og savsmuld nogle dage. Vi fandt nok et sted, hvor vi kunne slå vort telt op.

Vi vidste bare, at vi ville til egnen syd for vor hjemegn – Silkeborgegnen. Vi tog „Strandvejen“ mod Humlum. Blev hurtigt enige om, at skønnere udsigt end fra Høgsgårds vej blev det vanskeligt at finde. (Her holder ofte biler – de må simpelthen holde).

Struer-Holstebrovejen kender vi ud og ind – det var en rutinesag, men allerede da vi drejede ind over Simmelkjær, blev der noget nyt. Et andet landskab, en anden bevoksning, en anden form for afgroede osv. Som gamle bondefolk drøftede vi også avlen, der jo nok tør antydes, ikke står lige godt overalt i landet.

Vi kørte gennem Ikast. Passerede vejen fra Ejstrupholm, som vi jo så mange gange havde kørt på vej hjem til Hinge fra Farre. Kom op mod Hørbylunde bakker og så igen, at der stadig lå mange blomster ved Kaj Munks mindsten. Han er heller ikke let at glemme, hvis man har læst ham – og vel også forstået bl. a. ordene: *Nu kræver Danmark af os, at vi er stærke . . .* Turen gik igennem Silkeborgs udkant med retning mod Virklund. Vi fortsatte gennem Rodelund og Løndal i håb om at finde en campingplads. Da vi ingen fandt drejede vi efter Bryrup, men byens campingplads var optaget. Vi prøvede lykken mod Vrads, men uden held. Til gengæld oplevede vi en så skøn natur, der tåler sammenligning med Norges dale, hvor var det kønt i aftensoen. Vi blev enige om at køre tilbage samme vej – ungdommen skulle ellers lige til at spille håndbold – samme vidunderlige naturoplevelse på til-

bagevejen. Drejede ved Bryrup efter Silkeborg gennem det ejendommelige landskab ved Kathrinedal over Them til Rodelund – altså tur-retur, men nu prøvede vi lykken mod Himmelbjerget, og her fandt vi en privat campingplads, men det var heller ikke for tidligt. Tusmørket var over os. Aftensmad og aftenskafe samme tid og så til køjs.

Næste formiddag en tur til Himmelbjerget. Rundtur ved statuerne. Bemærkede en indskrift:

*Som nutids kvinde –
så fremtids slægt.*

Og tankerne var på langfart i næste generation. Jeg er jo ved at blive gammel, men det var ikke fordømmende, men hvilket ansvar at være kvinde – i dette tilfælde, *at være MOR.*

Ad mærkelige stier og veje kom vi ned til anløbsbroen. Tog en gratis opstigning, og derefter hjem til middagen. Middagshvil og kl. 16 var vi i Ry, vi ville opleve vor ungdoms sejltur fra Ry til Himmelbjerget tur/retur. Har I prøvet den tur?

Hvor er der skønt i Danmark.

Så hjem til en fredelig aften ved teltet og en gåtur i Ry Sønderkov. Næste dag gjaldt det hjemegnen. Mor kunne denne dato have fejret sin 80 års fødselsdag. Hun nåede det ikke, men slægten skulle alligevel samles derhjemme hos Far.

Der er altid en understrøm af „jeg ved ikke hvad“, når jeg nærmer mig min barndoms jord. Den jord hvorpå jeg har oplevet en lykkelig barndom, og hvor fire generationer af min slægt har regeret som frie bønder. Nu er gården på fremmede hænder, men mor var så bundet af hjemstavnen, at hun ikke kunne flyttes i levende live. Derfor byggede og boede mine forældre på en grund, der tilhørte slægtens jord.

Slægtens „gamle“ var samlet. Igen det underlige, at stille høre på deres samtale. En verden de holder af. En verden, der gav dem minder, og som den dag i dag giver

Oplevelser i Venezia

Tidspunkt: juli måned

Temperatur: 35 gr. varme

deres liv indhold. Far holdt den tale om Mor, som han på grund af et ulykkestilfælde ikke fik lov at holde ved Mors bære. Derefter på kirkegården. Et sted, hvor stenene fortæller, og minderne vælder frem.

Da vi kom hjem, kom to vældige gravemaskiner. Gården skal udvides, og et mægtigt – måske 200 årigt poppeltræ, der altid har været gårdens vartegn, skulle fældes. På to timer øvede maskinerne deres værk. Træet segnede om. Endnu et barndomsminde, der ikke mere er til. Mor havde kendt det hele sit liv – jeg havde også.

Så gik turen tilbage til teltet. En underlig feriedag, men ikke uden perspektiv.

Trediedagen var fredag, indtil vi efter planen ville flytte til en anden lejrplads den sidste nat. På turen dertil var vi igennem Silkeborg. Var ude for at se Silkeborg Højskole. Ny og moderne, flot at se på, men ikke misundelse hos os. Vi kan godt lide det gamle.

På Funder kirkegård vest for Silkeborg besøgte vi Karetmagerens grav. Han var nærmeste nabo til Ellens hjem. En mand vi aldrig glemmer. I nærheden fandt vi alletiders campingplads og nød en hyggelig aften. Næste morgen mødte vi far ved Grathe kirke – omtrent på det sted, hvor Svend Grathe engang mistede livet. Vi skulle denne dag besøge Finn, der er blevet medejer af et lidt ensomt beliggende hus i Nim ved Horsens. Vi oplevede igen det danske landskabs skiftende udseende og oplevede, at ungdom nok har deres egne ideer, men de er ikke så fjerne fra forfædrenes, som man tror.

Ved aftenstide satte vi igen far af ved samme kirke, og turen gik nu over Karup - Haderup - Sevel - Vinderup - Humlum til Nr. Nissum.

Tur-retur var sluttet.

Nye opgaver ventede.

e. og t.

Venezia, der mange gange har spillet en væsentlig rolle i verdenshistorien, ligger placeret på ca. 120 øer ude i en større udgave af Nissum Bredning og sumpene ovre i Thy. Byen er spækket med prægtige minder fra en stolt og rig tid, hvor venetianske storkøbmænd så at sige beherskede Middelhavet. Men nu er den ved at dø, og det mest sandsynlige er, at den om nogle år slet ikke eksisterer. Forrådnelsen er vidt fremskreden. Bygningsværkerne, der engang var beklædt med guld, ligner sammenfaldne og afskallede plankeværker, der tydeligvis også har været i nærmere kontakt med skarpe rotte-tænder. Der er massevis af turister, der går rundt og fotograferer forrådnelsen. Jeg befinder mig imellem dem, og undertiden ærgrer det mig, at mit fotografiapparat ligger i Århus omgivet af spindelvæv.

Nu gælder det „Sukkenes bro“. Der knipses og knipses. Pludselig bliver der stille, og jeg begynder at tænke: Engang gik der mennesker over denne bro, der nærmest ligner et sarkofag. To slags mennesker, bødler og dødsdømte. Bødlerne vendte tilbage. De dødsdømte ikke. De blev halshugget. Nu er deres sidste minutter, deres sidste kontakt med livet blevet en turistattraktion. Man fotograferer med et ihærdigt blik i øjnene de indre lidelser, som ytrede sig i et sidste sukkende farvel til det liv, som de vel egentlig holdt af. De vinker farvel deroppe, men vi ser det ikke: vi fotograferer. Og jeg forestiller mig familien og naboen og andre bekendte samlet omkring lysbilledapparatet. „Sukkenes bro“, siger turisten, der er vendt hjem. „Ih, hvor er den pæn“, siger tilskuerne, der ikke er dødsdømte.

Men oppe fra broen vinker den dødsdømte med lænkede hænder.

Engang besøgte jeg koncentrationslejren i Auschwitz i Polen. Den er også blevet turistattraktion. Jeg gik levende ind, kom død ud. Der var tænder, sko, hår i dyngewis røvet fra mennesker, der både sjæleligt og legemligt var lig, inden de døde, og da de virkelig var lig, blev de også bestjålet. Senere blev de til røg, måske sæbe. Jeg kom død ud, mest fordi man gik rundt og fotograferede. Det er tom respekt for de lidelser, der her er oplevet, og siger en hel del om, hvor meget menneskene lærer af andres lidelser.

Jeg går videre. Til venstre ligger Grande Canale fyldt med vandsporvogne og gondoler. Dogepaladset ligger til højre.

Doge kommer af ordet duce, som igen har noget at gøre med ordet at føre. Det minder om Il Duce, Mussolini. Engang deltog dogen i Venezia, Dandolo, i et korstog: Jerusalem var besat af arabiske styrker. De kristne kunne som følge deraf ikke besøge den hellige by, hvilket nærmest var en katastrofe. Mange mænd besluttede sig til at befri Jerusalem. De fleste døde deraf. Børn blev også opildnede til at tage afsted, og store skarer af børn med munke i spidsen bevægede sig afsted gennem Europa mod det hellige land. De nåede aldrig frem. De fleste af de „forældreløse“ børn døde undervejs. Jerusalem blev nok befriet, men det var umuligt at blive ved med at beholde den. Araberne havde dygtige ledere, Saladin f. eks. Ricard Løvehjerte kunne heller ikke klare problemet, så det blev løst, skønt han henrettede 3000 mennesker i Akki. Frederik Barbarossa druknede i en flod, da han ville ud at bade. Der var mange bagateller, der stillede sig i vejen. Dogen i Venezia ville også yde et bidrag. I 1202 samlede han en mængde interesserede korstogsfarere i Venezia. Nu skulle Jerusalem virkelig befries. Det glemte man bare undervejs. Dandolo var mere interesseret i at udkonkurrere kejseren i Byzanz. Resultatet blev, at Byzanz blev erobret og ødelagt. Korsfarerne var dygtige til at ødelægge, også kors. Intet blev skånet,

selv kejsergravene blev åbnet og plyndret. Dermed sluttede dette korstog. Pave Innocens kunne ikke lide denne udvikling af sagen, og han udsendte en bandbulle, der dog endte med at slå fast, at de ulydige korsfarere havde udført Guds straffedom over grækerne, fordi de havde brudt med romerkirken. Den virkelige sejrherre var dogen i Venezia. Men de kristne i Jerusalem var stadigvæk uden chancer. „Føreren“ spekulerede nu mere på, hvordan man kunne udnytte de handelspolitiske muligheder, der var åbnet ved sejren.

Jeg står i Venezia, omgivet af resultater af begivenheder, der er sket for flere hundrede år siden. Korstogene bliver virkelige. Historien bliver virkelig. Jeg forstår pludselig, hvorfor man skal læse historie.

Attila bliver også virkelig. Det er år ca. 448 f. Kr. I mange år har han ligget og luret i Ungarn. Nu starter han. Han vil erobre verden, men når ikke længere end til de catalauniske marker i Nordøstfrankrig. Der ender hans drømme om et verdensrige – til dels. Et år efter kommer han nemlig igen, ned i Norditalien, ned mod Po-sletten. Folk er skrækslagne og flygter til alle sider. Nogle flygter ud på øerne i de laguner, som Adriaterhavet danner langs den nordlige del af sin kyst. Dette er oprindelsen til byen Venezia. Disse mennesker havde lært af skrækken og flugten. De blev på øerne, og senere begyndte de at gøre erobringer på fastlandet. Attila vendte senere om og forsvandt ud af verdenshistorien lige så hurtigt, som han var kommet.

Pludselig befinder jeg mig på Marcuspladsen, opkaldt efter evangelisten Markus, der ligger begravet i Marcuskirken. Der er duer allevegne. Mængder af turister. En due sætter sig på mit hoved. En anden står og kikker på min fod. Det er lige før, at jeg tror, at jeg er en slags fredsevangelist. Men duerne fjerner sig igen. De ønsker mad, men jeg har ingenting. Menneskene ønsker også mad. De tænker egentlig mere på mad end

på fred. Måske skulle man give dem noget mere mad. Jeg bliver sulten og sætter mig ind på en fortovsrestaurant, hvor nogle musikanter spiller Verdimelodier. Jeg bestiller, uden at tænke nærmere over, hvad jeg bestiller, og får „stuvet søhest“. Jeg ved nu ikke, om de var stuede. De var nærmere flamberede. De smagte iøvrigt fortrinligt. Foran mig ligger et mageløst sceneri. En plads af duer omgivet af marmor søjler. En kæmpekirke med kupler og spir i forskellige gyldne farver. Et imponerende klokketårn. Dogepaladsets guldhvide bygning. To granit søjler, der henholdsvis bærer den vingede Marcusløve og den hellige Teodor. Og endelig Grande Canale, der lugter, men det mærker man ikke, thi der synges for de romantiske par, der langsomt føres videre på Canals bølger af sikre gondolierer. I baggrunden, på den anden side af Grande Canale, den kuplede Mariakirke. Desuden er mørket ved at sænke sig, og lyset reflekterer i marmor. Kirke og storkøbmænd, tænker jeg.

Senere på aftenen tager jeg en vandsporgvogn tilbage til min parkeringsplads. Finder min bil og begynder at køre væk over broen, der forbinder Venezia med fastlandet. Men jeg standser, kikker tilbage og tænker: „Der ligger en by, som snart skal dø“. Stjernerne tindrer uførtrodt. Historie er sandelig virkeligt.

Så kører min bil.

Arne R.

Også de unge

*Jeg troede,
at Kristus var kommet
for at hjælpe
de gamle til at dø.
Men jeg ser nu,
at han også er kommet
for at hjælpe de unge til
at leve.*

Finsk student.

Siden sidst

har vi haft vidt forskellige oplevelser inden for lærerstaben. Juli er jo lærernes feriemåned efter omlægningen af kursusterminer. Blot at nævne yderpunkterne: Italien, Østrig og Norge. Andre holdt sig til de hjemlige seværdigheder, og nu kan det være spændende at høre, hvem der oplevede mest, og endnu mere spændende om de har oplevet så meget, at det kommer i bladet. Herhjemme på skolen har alt stået i forandringens tegn, og jeg håber, at næste nr. af bladet kan bringe nogle billeder af „travlhedens“ resultat. Vi er ikke færdige endnu, men det har da aldrig været nærmere. Kort sagt, der vil stadig være travlhed de næste 14 dage til efterskolens elever ankommer. Værelserne oppe i sløjdsalen skulle jo efter planen være færdige til november, så de kunne bruges til højskoledrengene, men der er visse vanskeligheder med loftshøjden. Vi har ansøgt om dispensation, men den er ikke bevilget endnu. Det synes jo lidt mærkeligt, at rummet må anvendes til undervisning, men ikke til elevværelser. Vi må vente og se tiden an, det ligger stille i disse dage.

Skolekøkkenet bliver færdig til tiden, og vi kan glæde os over et lyst og venligt undervisningslokale, der også kan anvendes til anden undervisning. Det alm. køkken nærmer sig også fuldendelsen. Da alt var på plads, viste det sig, at strømstyrken ikke var tilstrækkelig. Vi måtte have ny hovedledning ind ude fra vejen, og så må det da være tilstrækkelig, men også en udgift.

Vore nye oliefyr virker fint, men endnu har oliefirmaet ikke rensset tankene tilstrækkeligt. Vi har udbedt os garanti for alle driftsforstyrrelser, såfremt tankene ikke bliver rensset mere. Man oplever så tit en forretningsmoral, der ryster tilliden.

Hallen er endnu tovtækkeri. Hvor man undres over meget. Alle ved, at taget er utæt osv., men ingen afgørelse om, hvem og hvornår. Nu går vi ind til 3. sæson, hvor

aflysninger og afdækning af gulvet kan blive nødvendig med kort varsel. Der er tider, hvor jeg er tæt ved at lade fem og syv være lige, men så vender min gamle stædighed tilbage – det skal ordnes, der må være en lov, der kræver ansvar – også af en arkitekt og ingeniør.

Så kunne vi glæde os over, at højskoleholdet blev en kendsgerning. Der blev 11 på holdet, og vi har dermed lov at fortsætte med højskolekursus. Det var en fremgang på 4 fra sidste år, men en nødvendig fremgang, så der er intet at prale af.

Når et mål er nået, er det næste i opløbet, nu gælder det november, og hvad så?

Den 20. ds. kommer der 70 efterskolelever. Vi glæder os til dagen og forventer, at den gamle skole igen må have evne til at være en „ramme“, der har indhold.

Tbs. M.

En håbets kirke

Der er for øjeblikket tre grupper af kristne, der hver for sig repræsenterer en flugt fra virkeligheden:

1. De, der søger at bevare de gode gamle dage i kirkens liv. De flygter til fortiden, som ikke kommer igen.
2. De, der søger tryghed ved at sige, at bibelen giver færdige svar på alle problemer. De er på vej ind i et åndeligt reservat.
3. De, der tager tilflugt til et revolutionært handlingsprogram, indrettet på fremtiden. De har sluppet verden af i dag og søger ind i det ukendte.

Det, der er brug for, er en kirke, der bygger på Jesu Kristi frelsesgerning, som ser realistisk på nutiden, og som vender sig mod fremtiden i forventning om, at Gud opfylder håbet.

Kirken kan ikke gøre verden kristen. Det er alene Guds gerning. Men den kan bære

det levende håb frem til menneskeheden. Den skal i ord og gerning pege på det rige, Gud engang vil oprette. Således skal kirken være tegn på dette rige.

Kampen mod krig, undertrykkelse og forskelsbehandling af racer, kampen mod sygdom og fattigdom er tegn, der peger fremad mod Guds rige.

Vi kan ikke gennemføre „Guds rige“ ved denne kamp, men vi kan tænde håbets lys ved at føre kampen. For kirken i Vesteuropa, i landene bag „jernetæppet“, i Afrika eller Indien kan forholdene være forskellige, men overalt skal kirken være *håbets* kirke. Gudstjenesten skal hjælpe de kristne til tjeneste i denne håbets kirke, en tjeneste i ord og gerning.

En kirke, der handler sådan, er en kirke i mission.

Børge Helleskov.

En udfordring

Når nogen vover at påstå, at ingen tror på Gud, så må jeg sige – stop!

Hvem kan tillade sig at generalisere på den måde og ud fra hvilken forudsætning? Kun sin egen indstilling til tro? Nonsens! siger jeg, selvfølgelig tror mange på Gud. Men da gudstjenesterne er så dødsens ked-sommelige (jeg har selv tvunget mig til at overvære et par stykker), er der næsten ingen unge, der gider komme og høre en præst prædike, når han ikke lægger følelser og overbevisning i det, han siger.

Noget sludder at skrive, at kirkens tomhed er et bevis på, at folk ikke tror. Man behøver ikke at gå i kirke for at tro, ikke hvis man virkelig tror. Det er da ikke noget bevis, blot et menneske siger, jeg går i kirke hver søndag, så jeg er kristen og tror – nej! Kirken bør fornyes.

Jeg mener, at folk har brug for at tro. Det er vel derfor, at de unge gør oprør imod dette samfund, fordi det er så falskt, som det er. Folk er ikke så åbenhjertige, som de

gerne ville være, men de tør ikke, for hvad siger så andre mennesker.

Vi unge søger og længes efter åbenhjertighed og ærlighed. Vi ønsker ikke at lukke øjnene og tage til takke med, at vi bor i en velfærdsstat. Vi vil hellere have problemerne ærligt frem og løst, så vi kan nå et resultat, så vi kan komme videre frem, i stedet for at standse og tolerere.

Annelise F. – 17 år.

P.S.: Tænk – hvis man engang kunne blive stolt over at være dansker!

✧ Højskolepost

Vandremappernes besøg

- 2. juli: „Budstikken“ 1948.
 - 2. juli: „Brevduen“ 1931.
 - 12. aug.: „Solstrålen“ 67/68 E
 - 12. aug.: „Ustandselig“ 1957.
- Tak for gode minder!

A. Kr.

☆ Hjemme fra skolen

Vore møder

- 6. sept. Egtved. Ths. M.
- 27. sept. Arnborg. Ths. M.
- 28. sept. Gram. Ths. M.
- 3. okt. Bethesda, København. Ths. M.

Repræsentantmødet 1970

afholdes her på skolen onsdag d. 30. sept. Repræsentanter, der læser dette, bedes allerede nu notere sig datoen.

Bibelkursei

afholdes igen i år her på højskolen i dagene 5. – 6. og 7. okt. Var det ikke en idé at tage „3 dage på højskole“?

Vi vil gerne se så stor en flok af skolens gamle elever og venner som muligt. Program sendes gerne til alle interesserede, når det udkommer.

Efterårsmøder – elevmøder

afholdes gerne, hvor vi bliver opfordret dertil. Kontakt skolen, såfremt I finder en lejlighed, og vi vil så vidt muligt komme tilstede.

Besøg på skolen

Linde KFUM og KFUK har besøgt os med ca. 50 medlemmer.

Hinge sogns Husmoderforening har ligeledes besøgt os med ca. 40 medlemmer.

DMS kvindekreds for Vestjylland

har sit årlige stævne her torsdag d. 17. sept. 1970. Var det ikke en idé om „konerne“ tog sig en fridag?? Velkommen.

Søndag 13. sept. mødes vi i Viborg

Se andet steds, og velkommen. Tag gerne en bekendt med, der kan være mange på KFUM's soldaterhjem.

Søndag den 20. sept. mødes vi i Herning på Østergaards Missionshotel

Vi håber at en god flok vil møde op til stævnet, og at vi sammen får en god aften, der kan glæde deltagerne, men også at det må være til skolens gavn.

Bethesda, København, 3. oktober

Alle gamle elever kunne jo passende sætte hinanden stævne ovennævnte sted. Vi kan nok finde et lokale til et privat stævne før eller efter mødet. Mere i sept. nr.

Efterårsholdet

Som jeg skrev i sidste nr. var det en tvingende nødvendighed, at vi skulle have mindst 10 elever for at et hold måtte være tilskudsberettiget. Indmeldelsen til kursus så meget lovende ud hele forsommeren, men da feriemånedene satte ind, blev der stilstand og en enkelt udmeldelse, og hvad så? Vi blev 11, og det er en fremgang fra sidste år på 4. Om det er tegnet til, at vi nu skal fortsætte eller kun have 5 og 3 mdr. kursus fra nov. til juni, må det blive bestyrelse og repræsentantskab, der afgør. Loven kræver skolen belagt i 8 mdr.

Igen ser det ud til, at vi har fået et godt hold. Vi glæder os til samarbejdet, og håber at det må bringe såvel lærerstab som elever en oplevelse – og gøre os alle mere rustet til at møde fremtidens krav.

Kvikke replikker

„Ser man det, ser man det!“ sagde købmanden veloplagt, da pastoren skulle betale og tømte en dynges småpenge ud på disken, „De har nok været henne og tømme kirkebøssen, hva'?“

„Ja, lige netop – er det ikke morsomt for Dem at gense Deres bidrag?“

Højskolen november 1970

Program og oplysninger sendes gerne til alle, der henvender sig herom.

Ellen og Ths. Mogensen

Adresseforandringer

- 1970 Frk. Karen Margrethe Breum, Try Højskole, 9330 Dronninglund.
- 67-68 og 69-70 Villy Jespersen, Vorring, 7700 Thisted.
- 68-69 og 69-70 Frk. Tove Kristensen, c/o repr. Svenningsen, Sjøllandsgade 21, 7490 Aulum.
- 67-68 og 69-70 Frk. Bodil Pedersen, Sdr. Morre, Tvis, 7500 Holstebro.
- 1969 Erik Poulsen, Hovedgaden 30, 7400 Herning.
- 67-68 Frk. Karen Margrethe Justesen, Monrads-gade 56, 7400 Herning.
- 67-68 Jørgen Aggerholm, Bøvling Brugsforening, 7650 Bøvlingbjerg.
- 1967 Frk. Brita Nørskov, c/o hr. Fischer, Gyvel-vej 19¹ th., 4000 Roskilde.
- 1967 Frk. Tove Hansen, Fredericiagade 10, 7500 Holstebro.
- 66-67 Frk. Anne-Lise Nielsen, Søndergade 110 A, 3390 Hundested.
- 66-67 Henning Robert Hansen, Chr. Richsvej 35, 1951 København V.
- 66-67 Frk. Inger Trillingsgård Sørensen, Brårup-gade 4, 7800 Skive.
- 66-67 Anders Ove Andersen, Søgårde, 8800 Viborg.
- 66-67 Axel Lodbjerg, Rønne Allé 23, 8410 Rønne.
- 66-67 Anders Stensen Josefsen, Solvang, Lundby, 7490 Aulum.
- 1966 Frk. Inge Nielsen, c/o Chr. Nielsen, Solhøj, Raunstrup, 8800 Viborg.
- 1965 Frk. Oda Ebbesen, Ljørring, 7490 Aulum.
- 1964 Frk. Hanne Gregersen - fru Hanne Bjer-ring, Danmarksvej, opg. A, lejl. 35, 5500 Middelfart.
- 63-64 Christian Jensen, Plomgård, Trandum, 7800 Skive.
- 1963 Frk. Birthe Keseler, Kastanie Allé 24, 7400 Herning.
- 1963 Frk. Ane-Birde Jørgensen, Gestelev, 5750 Ringe.
- 1963 Plejerske frk. Maja Vestergård Jensen, Byg-vænget 9, 7500 Holstebro.
- 1963 Fru Astrid Barklev, Morelvej 22, 5250 Fruens Bøge.
- 1962 Frk. Henny Slot, Borremose Ungdomssko-le, Kgs. Tisted, 9600 Aars.
- 1962 Fru Ruth Solveig Lindbjerg, Birkelund, Lindballe Skov, 7321 Gadbjerg.
- 60-61 Knud Nybo, Fabjerg, 7620 Lemvig.
- 1960 Fru Grethe Blach, Vestre Kongevej 9, 8260 Viby J.
- 1960 Fru Hanne Højbjerg, Damtoften 19 st., 6950 Ringkøbing.
- 1958 Fru Kamma Pedersen, Korshøj, 7570 Vemb.
- 1958 Frk. Ella Pedersen, Staunkær, Lindeballe, 7321 Gadbjerg.
- 57-58 Jørgen Langgård Pedersen, Kildegårdsparken 1, 8300 Odder.
- 56-57 Anton Kjeldsen, Nielsesgård, 7570 Vemb.
- 1953 Fru Jytte Møller, Husby, 6990 Ulfborg.
- 1952 Frk. Erna Kjeldsen, Nielsesgård, 7570 Vemb.
- 1952 Fru Anna Grøn, Outrup, 7900 Nykøb. M.
- 49-50 Ove Thusgård, Poppelallé 99, 7500 Holstebro.
- 49-51 Lærer K. E. Sørensen, erhvervsvejleder K. E. Sørensen, Heimdalsvej 38, 7500 Holstebro.
- 45-46 Johs. Qvist Lundager, Lundagergård, Smid-strupvej 71, 3230 Græsted.
- 1939 Fru Anni Schmidt, 6500 Vojens.
- 1937 Frk. Louise Pedersen, H. C. Ørstedsvvej 111, st. tv., 7400 Herning.
- 69-70 Kaj Hedegård, Ll. Risgård, 8643 Ans By.
- 60-61 Thorkild Nielsen, Rønnevej 2, 6880 Tarm.
- 1968 Verner Damtoft, Gudumvej 9, Nissum Se-minarieby, 7620 Lemvig.
- 1963 Frk. Bodil Hansen, Eskebækparken 11¹, 8660 Skanderborg.

Udgivet af Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venneforening. - Redigeret af forstander Ths. Mogensen.

CHRISTENSENS BOOTRYKKERI STRUEN 22610

FRIBERIKSBORG ALLE 22
STIENS PED SINDSAMLING
FR J KRISTENSEN